

Από εκείνες τις μέρες του Νοέμβρη, που σε καταβάλλουν. Υγρασία με ισχυρή την απειλή της βροχής. Ο $\square$ Νοτιάς να πυκνώνει τα σύννεφα. Ορατότητα μικρή και γκριζα. Μονόδρομοι στενοί, εκεί που άλλοτε κυριαρχούσαν τα περβόλια. Στο απέναντι μπαλκονάκι, διακρίνεται μια ηλικιωμένη. Διαγώνια τα Τουρκομάουντενς με κοσμικές κατοικίες καρφωμένες μέχρι την κορυφογραμμή τους.

Μόνος σε 90 τετραγωνικά. Μέχρι την προηγούμενη εβδομάδα, τα κατοικούσε η κα Καίτη. Μετά μετώκησεν εις άγνωστον διεύθυνσιν. Άγνωστον για κάθε ζωντανό πλάσμα. Στα 94 της. Κι όπως λένε οι δικοί της, με πλήρη διαύγεια. Οι δικοί της, που έθεσαν και το ερώτημα κοιτώντας τις βιβλιοθήκες:

- Δεν έρχεσαι να δεις αν υπάρχει κάτι που να σε ενδιαφέρει;

Και πήγα και βρέθηκα ενώπιον χάρτινων θησαυρών. Εκδόσεις από την δεκαετία του '30, καλαισθητες, πλούσιες στο περιεχόμενό τους. Λογοτεχνία και Ιστορία κυρίως. Ελληνόφωνες στην μεγάλη τους πλειοψηφία, με λίγο φινό Γαλλικό γαρνίρισμα.

Δυο κούτες, ήταν το αποτέλεσμα του χάρτινου τρύγου. Κι όταν τις συσκεύασα, κοίταξα τις μαυρόασπρες εικόνες που ήταν διάσπαρτες στο διαμέρισμα. Η εκλιπούσα νέα, σχεδόν καλλονή με νιάτα που έλαμπαν, με φόντο τη θάλασσα, σε μια στάση επίσκεψης. Μα ο χρόνος κάλπαζε, να ο γάμος, να το παιδί που μεγαλώνει, ιδού και η νύφη, να και το εγγόνι.

Δεκαετίες που έτρεχαν. Ζωές που παρελαύναν μπροστά στο καθρέπτη της ξύλινης

τουαλέτας μέσα από τα καδράκια, ανάμεσα στα σύνεργα της γυναικείας φιλαρέσκειας, άλλης εποχής. Μια ματιά έξω. Στο ήσυχο στενό, ο ουρανός έσφιγγε κι άλλο. Αναχώρησα.

Θα έκλεινε ακόμα περισσότερο, λίγα χιλιόμετρα βορειότερα, έξω από την εκκλησία όπου τελούνταν η εξόδιος ακολουθία της Μαργαρίτας. Πολλά ταλαιπωρηθείσα τα τελευταία τρία χρόνια, εξαιρετος και γλυκός άνθρωπος που ο καρκίνος τον σακάτεψε. Πελώρια αδικία. Μαργαριτάρι, όπως την αποκαλούσε ο αγαπημένος της σύντροφος, χήρος πλέον στα εξήντα του. Δεν θα αντίκριζε ποτέ πια το φωτεινό, πράσινο βλέμμα της.

...από εκείνες μέρες του Νοέμβρη που σε καταβάλλουν.